

CONV 356/02

WG VII 8

NOTE

fra: sekretariatet
til: Arbejdsgruppe VII vedrørende EU's Optræden Udadtil
Vedr.: Kortfattet referat af mødet den 15. oktober 2002

I. Åbning af mødet og indledende bemærkninger fra formanden

1. Næstformand Jean-Luc Dehaene (formand) gjorde rede for resultaterne af det foregående møde som anført i CONF 342/02 (kortfattet referat) og indledte debatten om effektivitet i EU's optræden udadtil med at understrege, at hensigtsmæssige beslutnings- og gennemførelsesprocedurer samt finansielle og menneskelige ressourcer er afgørende for, at EU's politiske og økonomiske mål kan forfølges effektivt på internationalt plan. Med hensyn til beslutningstagning inden for FUSP opfordrede han medlemmerne til at overveje en eventuel udvidelse af kvalificeret flertal, en bedre udnyttelse af konstruktiv afståelse og et forstærket samarbejde. Han anbefalede endvidere, at gruppen undersøger, hvor og hvorledes effektiviteten på forskellige områder af fællesskabspolitikken kan forbedres yderligere.

II. Indlæg fra generalsekretær/højtstående repræsentant Javier Solana

2. Javier Solana beskrev de vigtigste opgaver og aktiviteter, han havde været involveret i, siden han blev udnævnt til højtstående repræsentant for tre år siden, informerede om de politiske og institutionelle resultater, der var opnået inden for FUSP og ESFP, gjorde rede for den lære, der kan drages af de hidtidige erfaringer, og fremsatte en række forslag med henblik på at styrke effektiviteten inden for FUSP¹.

¹ NB: Teksten til Javier Solanas indlæg er udsendt i WD 8 - WG VII.

3. Den højtstående repræsentant bekræftede, at politisk vilje er et centralt punkt inden for FUSP, og at EU-aktørerne bør forstærke indsatsen for at tilskynde til, at der opnås sammenfaldende synspunkter og fastlægges fælles holdninger. Politisk vilje og enighed mellem medlemsstaterne baner vej for, at den højtstående repræsentant kan handle effektivt i international sammenhæng. Han fremhævede betydningen af kontinuitet i udenrigspolitik og påpegede, at diplomatisk succes ofte afhænger af personlige kontakter og gensidig tillid mellem samtalepartnere. Hvis der skal handles effektivt i international sammenhæng, er det nødvendigt at kunne reagere hurtigt på den internationale udvikling. Beslutninger skal træffes i realtid, navnlig når det gælder krisestyring. Muligheden for at udsende særlige udsendinge/særlige repræsentanter har stor betydning. En klar opdeling af arbejde og ansvar i forbindelse med optræden udadtil er afgørende ligesom et tæt samarbejde mellem de forskellige aktører, især den højtstående repræsentant og kommissæren med ansvar for eksterne forbindelser. Han fremhævede i denne forbindelse det udmærkede samarbejde og de fremragende forbindelser, han havde med Chris Patten. Den højtstående repræsentant tilføjede, at solidaritet mellem medlemsstaterne og fælles udnyttelse af ressourcerne med henblik på at nå et fælles mål er vigtigt for effektiviteten og troværdigheden af EU's optræden udadtil. EU bør ikke vige tilbage for at tage følsomme spørgsmål op. Endelig understregede den højtstående repræsentant, at samarbejde med internationale organisationer og vigtige partnere er afgørende for at kunne gøre EU's synspunkter gældende i global sammenhæng.
4. Den højtstående repræsentant foreslog en række foranstaltninger for at forbedre effektiviteten inden for FUSP, hvoraf nogle ville indebære en ændring af traktaten. De omfattede følgende: at styrke den højtstående repræsentants rolle i repræsentationen udadtil, at give den højtstående repræsentant ret til at fremsætte forslag, at indføre et fast formandskab for Rådet (eksterne forbindelser), at undersøge, hvordan anvendelsen af kvalificeret flertal kan udvides, og at forbedre anvendelsen af konstruktiv afståelse og forstærket samarbejde. Derudover fremhævede han de fordele, der kan opnås ved fælles anvendelse af diplomatisk ekspertise fra forskellige kilder, og opfordrede til, at der i højere grad benyttes udstationerede diplomater i EU-institutionerne, navnlig i Rådssekretariatet, da det kunne bidrage til at tilnærme de forskellige holdninger til hinanden, styrke den gensidige tillid og øge den samlede kapacitet hvad angår politikanalyse og informationsudveksling. Med hensyn til finansiering af FUSP så han gerne et system, der, hvad angår såvel omfang som fleksibilitet, svarer til EU's politiske ambitioner og mål i global sammenhæng.

5. Medlemmerne gav udtryk for tilfredshed med den højtstående repræsentants indlæg, støttede hans forslag og forhørte sig om hans syn på bl.a. en eventuel opsplitning af funktionerne som højtstående repræsentant og generalsekretær for Rådet, spørgsmålet om en fast formand for Det Europæiske Råd, en eventuel sammenlægning af de funktioner, der varetages af den højtstående repræsentant og kommissæren for eksterne forbindelser, finansielle spørgsmål og økonomisk ansvar, fælles anvendelse af ressourcer og tillidsskabelse.
6. Med hensyn til beslutningstagning inden for FUSP anførte den højtstående repræsentant, at udenrigspolitikken særlige karakter (ikke-materiel, følsom, ikke-målelig, selve kernen i suverænitet) gør det meget vanskeligt at forestille sig, at der kan træffes beslutninger ved afstemning. Dette gælder navnlig, når der er tale om udsendelse af personale. Da risikoen for inert i imidlertid vil stige i en udvidet Union, er der et reelt behov for at se på løsninger, der kan bidrage til, at systemet fortsat kan fungere. Kvalificeret flertal, konstruktiv afståelse, forstærket samarbejde skal udforskes nærmere. Der er behov for en stærkere solidaritetsfølelse blandt medlemsstaterne.
7. Med hensyn til sammenkædningen af funktionerne som generalsekretær for Rådet og højtstående repræsentant mindede Javier Solana om grundene til, at det i Amsterdam blev besluttet at kæde dem sammen: at undgå at skabe en ny administration, at give den højtstående repræsentant kontrol over de menneskelige ressourcer og at stadfæste funktionen som højtstående repræsentant i den institutionelle trekant. Han ville ikke anbefale, at sammenkædningen af de to funktioner fjernes.
8. Den højtstående repræsentant var neutral med hensyn til tanken om en fast formand for Det Europæiske Råd; han mente imidlertid, at der bør være andre opgaver end opgaven som samtalepartner på højeste politiske plan.
9. Med hensyn til en eventuel sammenlægning af funktionerne som højtstående repræsentant og kommissær for eksterne forbindelser påpegede han, at ud over de praktiske vanskeligheder ved, at én person skal klare begge job, ville en sådan sammenlægning være i strid med Kommissionens kollegiale ansvar. Hvad EU har brug for, er en klar opdeling af arbejde og ansvar

mellem de to samt samarbejdsmekanismer, der vil styrke synergien og øge de fordele, der kan opnås fra begge stillinger, mest muligt. Han anbefalede at overveje en sammenlægning af tjenester, hvor det er muligt, for eksempel af kontorerne i Genève (som skal lægges ind under Kommissionens ansvar) og i New York (som skal tilknyttes den højtstående repræsentant), og at udnytte en fælles anvendelse af ressourcerne mellem institutionerne og med medlemsstaterne bedre.

10. Med hensyn til finansiering af FUSP sagde den højtstående repræsentant, at situationen undertiden er meget pinlig og frustrerende. Store summer er til rådighed på EU-budgettet til finansiering af eksterne forbindelser, men de finansielle midler, som FUSP-afgørelserne skal baseres på, er klart utilstrækkelige. Der er brug for et nyt finansieringssystem, som kan tilvejebringe tilstrækkelige midler, give mulighed for hurtig udbetaling og sikre kontrollerbarhed.

III. Indlæg fra Pascal Lamy, medlem af Europa-Kommissionen

11. Kommissær Pascal Lamy beskrev de erfaringer, der er gjort, og den lære, der er draget inden for den fælles handelspolitik, forklarede, hvorfor den anses for at være en succes, og foreslog mulige yderligere forbedringer. Endelig gjorde han rede for sine synspunkter med hensyn til, hvordan legitimiteten af og effektiviteten i EU's optræden udadtil kan øges².
12. Efter kommissærens opfattelse skyldes succesen med den fælles handelspolitik tre ting: en politisk vilje til at handle i fællesskab inden for en fællesskabskompetenceramme, en afbalanceret og effektiv beslutningsproces med en klar opdeling i ansvarsområder og en permanent dialog mellem Kommissionen og medlemsstaterne samt en fælles politisk platform, som har ført til udarbejdelse og fremme af en europæisk doktrin for handelspolitik baseret på såvel åbenhed som regulering.

² NB: Hele teksten til indlægget findes i WD 10 - WG VII.

13. Systemet bygger på fællesskabsmetoden, som skaber gensidig tillid, og det fungerer vældig godt. Det kan dog stadig forbedres. For det første bør undtagelserne fra reglen om kvalificeret flertal begrænses yderligere. Enstemmighed anvendes stadig inden for tjenesteydelser, investeringer og intellektuel ejendomsret. Dette er en væsentlig hindring for nye aftaler, som (det udvidede) EU vil skulle indgå i de kommende år i WTO eller bilateralt (f.eks. med Mercosur), fordi handelsforhandlinger i realiteten i stadig højere grad vedrører de områder, der ikke er omfattet af kvalificeret flertal, og mindre og mindre handel med varer eller toldnedsættelser. Kommissæren håbede, at konventet vil anbefale en generalisering af kvalificeret flertal, også hvad angår eksterne aspekter af visse politikområder, der hører ind under Fællesskabets kompetence (f.eks. miljø). Kommissæren anførte endvidere, at blandede aftaler indvirker på EU's troværdighed med den risiko for forsinkelse, som ratifikationsprocessen medfører.
14. For det andet anførte Pascal Lamy, at den politiske følsomhed, der omgiver handelsspørgsmål, og den centrale rolle, de spiller i globaliseringsdebatten, gør det nødvendigt at være mere opmærksom på synligheden og legitimiteten af EU-aktioner på dette område. I denne forbindelse så Pascal Lamy gerne, at Europa-Parlamentet i højere grad inddrages i beslutningsprocessen, at der bliver mere gennemsigtighed i Rådets arbejde, og at der etableres en mere struktureret dialog med civilsamfundet.
15. Med hensyn til optræden udadtil generelt fremhævede kommissær Pascal Lamy, at hvis EU skal have en fælles udenrigspolitik, der giver positive resultater og er troværdig, må der først og fremmest være en politisk vilje til at handle i fællesskab på det globale plan samt en fælles ideologisk platform. Hvis vi ønsker, at EU skal have en sammenhængende udenrigspolitik, der udnytter hele spektret af instrumenter, bør vi afskaffe søjlestrukturen og samle kompetencerne under én hat. Ifølge Pascal Lamy er der bred enighed om principperne og målene for EU's udenrigspolitik, men det er vigtigt, at der afholdes en indgående debat, før de fælles værdier omsættes til en virkelig fælles politik. Fastlæggelsen af en fælles politik inden for alle områder af EU's optræden udadtil kan ske skridt for skridt, men det bør i sidste ende føre til én enkelt fremgangsmåde inden for beslutningstagningen med en central rolle for Kommissionen som repræsentant for og forsvarer af de fælles interesser (blot koordinering af holdningerne er ikke tilstrækkelig). Dette omfatter optræden og repræsentation i multilaterale fora. Han erkendte, at det kan blive nødvendigt med andre ordninger for sikkerheds- og forsvarsspørgsmål.

16. Følgende spørgsmål blev rejst under debatten. I forbindelse med et spørgsmål om ordningerne for EU's repræsentation i Verdensbanken, IMF og G7/G8 oplyste kommissæren, at EU i princippet kan udpege en repræsentant til de to førstes repræsentantskab, medens det for sidstnævntes vedkommende er formanden for Kommissionen, der udtaler sig om fællesskabsanliggender. Som svar på et spørgsmål om, hvem der skal være det talerør, der repræsenterer EU, anførte Pascal Lamy, at det er vigtigt, at EU repræsenteres af en person, som medlemsstaterne har tillid til, og han henviste til Kommissionens forslag i dens meddelelse fra maj i år. Han gav udtryk for tvivl med hensyn til tanken om en fast formand for Det Europæiske Råd, da dette vil give anledning til spørgsmål om ansvarsforhold.
17. Som svar på en bemærkning om, at der er en klar forskel på krisestyring/diplomati på den ene side og handelsforhandlinger på den anden, anførte kommissæren, at krisesituationer også gør sig gældende på det handelspolitiske område, og at forskellen består i intensiteten. Kommissæren var af den opfattelse, at det er muligt at ekstrapolere erfaringerne fra den fælles handelspolitik til andre områder. Han mente ikke, at det er hensigtsmæssigt at sondre mellem "materielle" og "immaterielle" politikområder.

IV. Indlæg fra Poul Nielson, medlem af Europa-Kommissionen

18. Kommissær Poul Nielson beskrev Fællesskabets optræden inden for udviklingspolitikken og gjorde rede for sine synspunkter med hensyn til udviklingen af EU's optræden udadtil³.
19. Poul Nielson mindede om, at EU (Fællesskabet og medlemsstaterne) er den største yder af statslig udviklingsbistand (ODA) i verden (over 50%), og at Fællesskabet alene tegner sig for 10%. Kommissionen/Fællesskabet koncentrerer sin bistand om seks prioriterede områder:

³ NB: Hele teksten til Poul Nielsons indlæg findes i WD 9 - WG VII.

handel og udvikling, regional integrering, makroøkonomisk politik og sociale sektorer, transport, fødevarer sikkerhed samt governance. Ifølge kommissær Poul Nielson består den ekstra fordel ved udviklingssamarbejdet på EU-plan i dets globale aktionsradius (omfatter alle lande i verden) og i, at det giver de tidligere kolonier en partner (i modsætning til den tidligere "mentor"). Han beklagede, at udviklingssamarbejdspolitikken ikke er bindende for medlemsstaterne, og at den ofte ikke er tilstrækkeligt koordineret med andre af Fællesskabets politikområder.

20. Kommissæren anbefalede konventet følgende: udviklingspolitikken bør være tilpasset strategiske mål på mellemlang og lang sigt (i modsætning til den kortsigtede udenrigspolitiske dagsorden) på grundlag af regionale landestrategier; medlemsstaterne bør koordinere mere, herunder også inden for multilaterale rammer; EUF bør integreres i det almindelige EU-budget; AVS-samarbejdsordningerne/Cotonou-aftalen bør ændres (én juridisk person baner vej for forenkling og rationalisering).
21. EF's humanitære bistand består i 500 mio. EUR og aktioner i 60 lande (25% af den samlede humanitære bistand). EF's og medlemsstaternes humanitære bistand udgør 50% af den samlede bistand. Poul Nielson fremhævede byrdefordeling og politisk upartiskhed som fordelene ved humanitær bistand på EU-plan. Han advarede mod forsøg på at knytte humanitær bistand sammen med udenrigspolitiske betragtninger (herunder kriseforebyggelse/krisestyring).
22. Kommissær Poul Nielson gjorde også rede for sit syn på EU's eksterne forbindelser generelt og mente, at udenrigs- og sikkerhedspolitikken på grund af sin mellemstatslige karakter har været ude af stand til at føre til resultater. Det grundlæggende spørgsmål er, om EU virkelig ønsker at være en global aktør. Hvis det er tilfældet, har EU brug for et andet system og bedre instrumenter. Poul Nielson beskrev drøftelserne for nylig om Eritrea og Zimbabwe, hvor EU's beslutningsprocedurer ifølge ham afslørede mangel på klarhed, sammenhæng og effektivitet. Han anbefalede følgende ændringer i fremtiden: der bør være et "kraftcenter" i forbindelse med optræden udadtil, som har kontrollen over det politiske initiativ og kan gøre brug af alle instrumenter; den højtstående repræsentant skal have initiativret og bør være "knyttet" til/en del af Kommissionen; reglen om enstemmighed inden for FUSP skal ophæves og erstattes af kvalificeret flertal (undtagen hvad angår forsvarsspørgsmål); al optræden udadtil skal kontrolleres af Europa-Parlamentet samt af Revisionsretten.

23. Et medlem spurgte, hvordan en højtstående repræsentant med arbejdssted i Kommissionen skal kunne vinde Rådets tillid, og hvordan arbejdsbyrden kan tilrettelægges. Kommissæren svarede, at det ikke vil være umuligt, eftersom formanden for Kommissionen for eksempel også har begge institutioners tillid. Han tilføjede, at hvis der er vilje blandt medlemsstaterne til at afklare systemet og gøre det mere rationelt og kontrollerbart, kan der helt sikkert findes en løsning hvad angår arkitekturen.

V. Indlæg fra Pierre de Boissieu, vicegeneralsekretær for Rådet for Den Europæiske Union

Efter at have mindet om den historiske udvikling, der efter 1989-1990 førte frem til Maastricht- og Amsterdam-traktaterne, gjorde Pierre de Boissieu opmærksom på sondringen mellem:

- første søjle, som omfatter samtlige tildelte, og dermed begrænsede, kompetencer, som medlemsstaterne har overdraget Fællesskabet, sammen med rammerne for deres udøvelse, fastlæggelsen af den institutionelle struktur og aktionsmidlerne, og
- anden søjle, som er medlemsstaternes mulighed for på supplerende vis at forvalte de kompetencer, som de selv har beholdt, dvs. alle de kompetencer, der ikke er overført til Fællesskabet. Med anden søjle er der således indført en ubegrænset pligt til samarbejde inden for det, der fortsat henhører under staternes kompetence.

Anden søjles instrumentmæssige kraftcenter er den fælles strategi, som har til formål at samle medlemsstaternes instrumenter med henblik på at nå frem til et bestemt mål, der er begrænset i tid. Pierre de Boissieu mindede om, at selv om det er muligt at iværksætte en fælles strategi med kvalificeret flertal, har kvalificeret flertal aldrig været brugt. Ifølge den mekanisme, der er fastsat i traktaten, defineres de fælles midler i den fælles aktion, som vedtages af Det Europæiske Råd, og der foretages heri en vis fordeling af rollerne i forhold til de problemer, som gør sig gældende for hver enkelt stat, og den rolle, den vil spille. Imidlertid har artikel 14, stk. 4, i TEU, hvorefter "Rådet kan anmode Kommissionen om at forelægge det passende forslag vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik med henblik på at sikre gennemførelsen af en fælles aktion", aldrig været anvendt i praksis.

Pierre de Boissieu understregede, at traktaten ikke er blevet iværksat på dette punkt, og at de fleste af EU's eksterne aktioner derfor har været baseret på artikel 308 i TEF, selv om denne vedrører fællesmarkedets funktion.

Pierre de Boissieu gjorde derefter opmærksom på manglen på indhold i de fælles aktioner og strategier.

Med hensyn til finansiering mindede Pierre de Boissieu om, at Rådet er underlagt Revisionsrettens kontrol, og at dets budget er underlagt Europa-Parlamentets decharge, idet der dog siden 1970 har været en aftale mellem Europa-Parlamentet og Rådet om, at ingen af de to institutioner anfægter den andens administrative budgetoverslag.

Pierre de Boissieu forklarede, at Rådet i 1990 tegnede sig for ca. 10% af Fællesskabets samlede administrationsudgifter. Efter iværksættelsen af FUSP og tredje søjle udgør de nu 8,5%. Rådet har 350 ansatte i kategori "A" efter den indsats, der blev gjort for at oprette "Solana-holdene". Kommissionen har for sit vedkommende over 6 000 ansatte i kategori "A".

Han konstaterede, at medlemsstaternes finansiering efter særlige nøgler ikke har fungeret, og anmodede arbejdsgruppens medlemmer om at tage dette op til overvejelse, idet han mente, at hvis vi vil handle i fællesskab, må det ikke være sådan, at visse medlemsstater skal bære finansielle byrder, der er betydeligt tungere end de andres.

Pierre de Boissieu mindede derefter om, at det egentlige FUSP-budget er på 35 mio. EUR i medfør af den interinstitutionelle aftale mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen, hvilket ikke er meget sammenlignet med institutionernes øvrige udgifter.

Han bekræftede på ny, at hvad angår forvaltningen af de aktionsudgifter, der er afsat til FUSP på Fællesskabets budget, bør dette fortsat være Kommissionens opgave, idet Rådet ikke gør krav på nogen gennemførelsesbeføjelse. Når EU fører politiske forhandlinger, er det imidlertid nødvendigt at kunne foreslå, at visse finansieringsforanstaltninger rettes mod bestemte indsatsområder frem for andre.

På denne baggrund beklagede Pierre de Boissieu den mangel på midler, som gør sig gældende for EU med hensyn til de eksterne aktioner på FUSP-området, og trægheden i de procedurer, der skal give mulighed for at øge FUSP-budgettet, når det er nødvendigt med henblik på en bestemt aktion. Han bemærkede, at EU i denne henseende er mindre effektivt end FN, WEU, NATO og OSCE.

Han beklagede, at de bevillinger, der er opført på budgettet med henblik på Rådets administrative udgifter, er meget begrænsede, nemlig 400 mio. EUR, dvs. 8% af institutionernes administrative budget. Heraf følger, at Rådet ikke kan betale de særlige repræsentanter, idet de bevillinger, der er afsat hertil, er på 3,6 mio. EUR. Altså er det medlemsstaterne, der i dag afholder 80% af udgifterne. Derfor er det kun de store medlemsstater, der har særlige repræsentanter, da det kun er dem, der kan betale disse.

Pierre de Boissieu gav udtryk for det ønske, at Generalsekretariatet for Rådet får 50 mio. EUR stillet til rådighed til FUSP-aktioner. Han tilføjede, at Rådet vil aflægge regnskab herfor, og at der vil finde decharge sted.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorfor traktaten ikke har fundet anvendelse, mindede Pierre de Boissieu om, at det er et spørgsmål, der er blevet stillet med hensyn til mange dele af traktaten. Inden for transportpolitik har Fællesskabet for eksempel i 30 år forvaltet et budgetmæssigt "promemoria" og sommertid. Traktaten er praktisk taget ikke blevet ændret, og man har i dag en transportpolitik. Man fik en transportpolitik den dag, hvor man på grundlag af samme traktat ville have en transportpolitik. Det er således ikke selve traktaten, der er årsagen hertil.

For så vidt angår FUSP var Pierre de Boissieu af den opfattelse, at den største vanskelighed ikke er forholdet mellem Kommissionen og den højtstående repræsentant Javier Solana, men hvad der skal gøres for at skabe sammenhæng mellem politikken og medlemsstaternes midler. Fællesskabets budget for eksterne aktioner er på 6 mia. EUR, medens medlemsstaternes budget for eksterne aktioner er af en størrelsesorden på omkring 70-80 mia. EUR. Langt de fleste aktioner skal derfor varetages af medlemsstaterne.

Med hensyn til den fremtidige traktat bekræftede Pierre de Boissieu, at selv om opbygningen mere eller mindre forbliver den samme som i dag, er det for det første nødvendigt med et klart retsgrundlag. Derefter må formålet med og målsætningen for den aktion, der gennemføres i fællesskab, præciseres. Der kan være tale om en fælles aktion, og der kan også være tale om en aktion, der bygger på et system med fordeling af rollerne. Det afhænger af omstændighederne. For det tredje må man vide, ikke hvor der skal være kvalificeret flertal, men hvordan det undgås, at der kan blokeres for systemets funktion. Det fjerde punkt drejer sig om at finde et finansieringssystem, der ikke marginaliserer EU, for selv hvad angår den statslige udviklingsbistand, som er EU's største aktiv, udgør denne kun 15% af EU-medlemsstaternes statslige udviklingsbistand. Han gentog, at EU kun vil få en rolle at spille, hvis det kan optræde som samler og katalysator og ikke som nr. 16 i rækken af dem, der griber ind. Nr. 16 er dømt til at forblive marginaliseret. Hvordan kan EU omdannes, så det

bliver en samler, når man ved, at visse midler for bestandig forbliver nationale? Han mente, at hvad de aktionsudgifter angår, der skal afholdes over budgettet, er 35 mio. ikke tilstrækkeligt. Det er nødvendigt, at den højtstående repræsentant har ret til at fremsætte vejledende forslag om den politiske anvendelse af visse midler. Inden for disse rammer skal forvaltningen af disse udgifter foretages enten af Kommissionen eller af et andet organ, som medlemsstaterne måtte oprette i fællesskab med henblik på at forvalte differentierede bidrag. Pierre de Boissieu udtrykte ønske om en "opstartsfond" i lighed med WEU's.

Med hensyn til de administrative udgifter anmodede han endelig om, at Rådssekretariatet, der har udvist tilbageholdenhed, får de midler, der er nødvendige for at kunne fungere.

Et af medlemmerne spurgte Pierre de Boissieu, hvad han mente om en eventuel sammenlægning af de funktioner, som varetages af den højtstående repræsentant og af kommissæren for eksterne forbindelser. Pierre de Boissieu udtalte, at han ikke går ind for en sammenlægning af rollerne, og gjorde opmærksom på, at det egentlige spørgsmål er, hvordan man kan samle de midler, som medlemsstaterne råder over, om fælles målsætninger, medmindre der sker en overførsel af kompetence til Fællesskaberne, hvilket ikke synes at være aktuelt.

Som svar på et spørgsmål fra et af medlemmerne om en nødvendig præcisering af traktaternes tekst for at opnå, at de bliver overholdt bedre, anførte Pierre de Boissieu, at hvis man skal have en virkelig EU-udenrigspolitik, er det nødvendigt med en integrering af midler og målsætninger tillige med en ægte solidaritet mellem medlemsstaterne.

Et af medlemmerne ville gerne vide, om FUSP kræver en mellemstatslig metode, eller om kvalificeret flertal er egnet for FUSP. Pierre de Boissieu mindede om, at det centrale princip i fællesskabsmetoden er fuldstændig overensstemmelse mellem rettigheder og pligter for samtlige medlemsstater, og at det egentlige spørgsmål her er, hvordan man bedst kan tage hensyn til EU's interesser ved at ændre traktaten på en sådan måde, at man ikke længere skal stå over for et veto fra en medlemsstat, som ikke er involveret i den aktion, der skal udføres.

Som svar på et spørgsmål fra et medlem om de manglende ambitioner inden for EU's udenrigspolitik slog Pierre de Boissieu til lyd for, at Rådet fastlægger de politiske målsætninger for EU's optræden udadtil samtidig med, at Kommissionen får mere autonomi med hensyn til at forvalte programmerne frem for at oprette forvaltningsudvalg. Derudover bør der ske en opstramning af de efterfølgende konsekvensanalyser.

På spørgsmålene om formandskabet for EU og for Rådet svarede Pierre de Boissieu, at valget af formandskab for EU afhænger af den samlede arkitektur. Med hensyn til at lade den højtstående repræsentant varetage formandskabet for Rådet gik Pierre de Boissieu ind for denne løsning samtidig med, at den højtstående repræsentant fortsat skal stå i spidsen for generalsekretariatet.

Som svar på et spørgsmål om de finansielle aspekter af EU's optræden udadtil udtrykte Pierre de Boissieu ønske om, at der indføres et system, der giver mulighed for en bedre fordeling af rollerne, idet man samtidig husker på, at der skal udarbejdes nye budgetnøgler på dette område, og at geografiske og historiske hensyn har stor betydning.
